

Զուգահեռ նախագգուշացումներ — Թիվ հինգ

Հուդայի ցեղի Առյուծի հայտնությունը. Մեծ պայքարի եզրափակիչ տեսարանների ըմբռնումը

Jeff Pippenger
2023-08-08

Այն հաստատվում, որին մենք դեռ անդրադառնում ենք, և որը մեկնաբանում է Հայտնության տասներորդ գլխում իջնող հրեշտակի կերպարանքով Քրիստոսին, Քրիստոսը՝ որպես զորավոր հրեշտակ, ներկայացնում է «այն դերը, որ Նա կատարում է Սատանայի հետ մեծ պայքարի եզրափակիչ տեսարաններում»: Այն «դիրքը», որ Քրիստոսը գրավեց, երբ Իր աջ ոտքը դրեց ծովի վրա, իսկ ձախ ոտքը՝ ցամաքի վրա, «ցույց է տալիս Նրա գերագույն զորությունն ու իշխանությունը ամբողջ երկրի վրա»: Երբ Քրիստոսը «բարձր ձայնով» աղաղակեց, Նա «աղաղակեց» «ինչպես առյուծն է մռնչում»:

Քրիստոսը կորստքի Իր ամենագործությունը «մեծ պայքարի եզրափակիչ տեսարաններում», և երբ Քրիստոսը դրսևորում է Իր ամենագործությունը, Նա այդ անում է որպես Հուդայի ցեղի Առյուծ:

«Փրկիչը Հովհաննեսի առջև ներկայացվում է «Հուդայի ցեղի Առյուծի» և «մի Գառի, ասես մորթված» խորհրդանիշներով»: Հայտնություն 5:5, 6: Այս խորհրդանիշները ներկայացնում են ամենագործության և ինքնագոհաբեր սիրո միությունը: Հուդայի Առյուծը, որ այնքան ահեղ է Նրա շնորհը մերժողների համար, հնազանդների և հավատարիմների համար կլինի Աստծո Գառը»: Առաքյալների Գործերը, 589:

Քրիստոսի հայտնվելը որպես Հուդայի ցեղից Առյուծ շեշտում է Նրա զորքը աստվածաշնչյան մարգարեության թե՛ կնքման և թե՛ արձակման մեջ՝ Նրա աստվածային ժամանակացույցի համաձայն: Մարդկային փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ, երբ «Ժամանակը մոտ է», տեղի կունենա Աստվածաշնչի մի հատուկ ճշմարտության արձակում, որը մատնանշում է «այն բաները, որ շուտով պիտի լինեն»:

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը, որը Աստված տվեց նրան, որպեսզի իր ծառաներին ցույց տա այն բաները, որ շուտով պիտի կատարվեն. և նա ուղարկեց ու իր հրեշտակի միջոցով այն հայտնեց իր ծառա Հովհաննեսին, որը վկայեց Աստծո խոսքի, և Հիսուս Քրիստոսի վկայության, և այն ամենի մասին, ինչ որ տեսավ: Երանելի է նա, ով կարդում է, և նրանք, ովքեր լսում են այս մարգարեության խոսքերը և պահում են այն, ինչ գրված է այնտեղ, որովհետև ժամանակը մոտ է: Հայտնություն 1:1–3:

Երբ այն «Ժամանակը», որ «մոտ է», իրականում հասնում է պատմության մեջ, օրհնություն է հռչակվում նրանց վրա, ովքեր կարդում են, լսում «և պահում այնտեղ գրված բաները»: Այդ հատուկ պատգամը ժամանակով պայմանավորված պատգամ է,

որ ճանաչելի է միայն այն ժամանակ, երբ «ժամանակը մոտ է»: Այնժամ՝ այդ ժամանակ, և ոչ առաջ—մարդիկ կկարողանան կարդալ, լսել «և պահել այն բաները, որ գրված են» Հայտնության գրքում: Երբ «ժամանակը մոտ է», այն օրհնությունը, որ հռչակվում է նրանց վրա, ովքեր «կարդում են», «լսում են» «և պահում այնտեղ գրված բաները», զուգահեռ է Դանիելի գրքի բացվելուն «վախճանի ժամանակ»:

Իսկ դու, ո՛վ Դանիել, փակիր այս խոսքերը և կնքիր գիրքը մինչև վերջի ժամանակը. շատերը այս ու այն կողմ պիտի ընթանան, և գիտությունը պիտի շատանա: Դանիել 12:4.

«Շատերը», որոնք «այս ու այն կողմ են վազում» (ինչը ներկայացնում է Աստծո Խոսքի ուսումնասիրությունը), դա անում են «վերջի ժամանակում», երբ Դանիելի «գրքում» եղած «խոսքերը», որ «փակված էին», բացակնքվում են: Բայց կա նաև կույսերի մեկ այլ դաս, որ այս ու այն կողմ է վազում Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքից անմիջապես հետո:

Ահա օրեր են գալիս, ասում է Տեր Աստվածը, երբ ես սով պիտի ուղարկեմ երկրի վրա՝ ոչ թե հացի սով, և ոչ էլ ջրի ծարավ, այլ Տիրոջ խոսքերը լսելու: Եվ նրանք պիտի թափառեն ծովից ծով, և հյուսիսից մինչև արևելք, պիտի այս ու այն կողմ վազեն՝ Տիրոջ խոսքը որոնելու, և չեն գտնի այն: Այն օրը գեղեցիկ կույսերն ու երիտասարդները ծարավից պիտի թուլանան: Նրանք, որ երդվում են Սամարիայի մեղքով և ասում են. «Ո՛վ Դան, քո աստվածը կենդանի է», և՛ «Բերսաբեի ճանապարհը կենդանի է», նրանք էլ պիտի ընկնեն և այլևս երբեք չպիտի կանգնեն: Ամոս 8:11–14.

Սամարիայի մեղքը այն մեղքն էր, որ ներկայացված էր Աքաաբով և Հեզաբելով, ընդ որում Աքաաբը ներկայացնում էր Միացյալ Նահանգները, իսկ Հեզաբելը՝ Կաթոլիկ եկեղեցին: Հեզաբելը, Աքաաբը և սուտ մարգարեները, Եդիայի հետ Քարմեղոս լեռան վրա տեղի ունեցած դիմակայության ժամանակ, նախապատկերում են կիրակնօրյա օրենքը: Այդ դիմակայության ժամանակ կային պիղծ մարգարեների երկու խումբ՝ Բահադի մարգարեները և պուրակի քահանաները: Բահադը երկրպագվող աստվածներից մեկն էր, իսկ մյուսը, որին երկրպագում էին պուրակներում, Աշտարովն էր: Բահադը արական աստված էր, իսկ Աշտարովն՝ իգական աստվածուհի: Միասին արական աստվածությունը ներկայացնում է պետությունը, իսկ իգականը՝ եկեղեցին:

Դանում կանգնեցված աստվածը կանգնեցվեց Սամարիայի առաջին թագավոր Երովաբեամի կողմից, որը Բեթելում և Դանում կանգնեցրեց երկու ոսկե հորթեր: Բեթել նշանակում է Աստծո տուն, իսկ Դանը՝ դատաստան, և միասին դրանք ներկայացնում են եկեղեցու և պետության միավորումը, որը Միացյալ Նահանգներում տեղի է ունենում կիրակիապահության պարտադրանքի գործադրումից առաջ: Այդ երկու ոսկե հորթերը ներկայացված էին Ահարոնի ոսկե հորթով:

Հորթը գազան է, իսկ ոսկե արձանը՝ պատկեր, ուստի Ահարոնի ոսկե հորթը, ինչպես նաև Հերոբովամի երկու ոսկե հորթերը, ներկայացնում են եկեղեցու և պետության

միավորումը, որ տեղի է ունենում Միացյալ Նահանգներում կիրականորա օրենքի պարտադրանքից անմիջապես առաջ: Հերոբոլամի պարագայում այդ երկու քաղաքները երկրորդ վկայություն են տալիս եկեղեցու և պետության միավորման խորհրդաբանությանը, որը Հայտնության գրքում սահմանվում է որպես զագանի պատկերը:

Բերսաբեի կերպը ներկայացնում է Աբրահամի ուխտը: «Բերսաբե» անվան առաջին հիշատակումն առկա է Ծննդոց քսանմեկերորդ գլխում, մի հատվածում, որ առաքյալ Պողոսը գործածում է՝ հակադրվելու իր օրերում այնպիսի մարդկանց, որոնք առաջարկում էին, թե փրկվելու համար հարկավոր է պահպանել ծիսական օրենքները և թլփատությունը: Պողոսը գործածում է այն հատվածը, որտեղ գտնվում է Բերսաբեի առաջին հիշատակությունը: Նա այդ պատմությունն օգտագործում է՝ նույն պատմության մեջ անդրադառնալու երկու տարբեր և հակադիր ուխտերի: Պողոսը աղախնի որդուն (Իսմայելին) գործածում է՝ ներկայացնելու մի ուխտ, որ հիմնված է մարդկային գործության վրա, և Իսմայելին հակադրում է Իսահակին, որին գործածում է՝ ներկայացնելու մի ուխտ, որ հիմնված է Աստծո գործության վրա: Սուրբ Գրքի այս հատվածը առաջին դեպքն է, երբ հիշատակվում է Բերսաբեն, իսկ հետագայում պատմության ընթացքում Պողոսը նույն այդ պատմությունն օգտագործում է՝ նկարագրելու մի իրադրություն իր անձնական պատմության մեջ, որը նախօրոք պատկերավորվել էր աստվածաշնչյան պատմության մեջ: Պողոսը հավատում էր և ուսուցանում, որ աստվածաշնչյան պատմությունը կրկնվում է:

Թեև Պողոսը Ծննդոց քսանմեկերորդ գլխի այս հատվածն օգտագործում է՝ պատկերավոր ներկայացնելու երկու հակադիր ուխտեր, այդ հատվածում կան երկու ուխտեր, որ Աստված կնքում է Աբրահամի հետ, սակայն դրանք այն երկու ուխտերը չեն, որ Պողոսը քաղում է այդ պատմությունից: Այդ հատվածում Աստված դարձյալ խոստացավ Իր խոստումը կատարել՝ Իսահակի միջոցով Աբրահամին շատ ազգերի հայր դարձնելով, և նաև խոստացավ, որ Իսմայելին մեծ ազգի հայր կդարձնի: Սուրբ Գրքի մեկ հատված, հիշատակված չորս ուխտ, և սա առաջին անգամն է, որ Բերսաբեն հիշատակվում է Գրքերում:

Ուստի նա ասաց Աբրահամին. «Վռնդիր այս աղախնին և նրա որդուն, որովհետև այս աղախնի որդին իմ որդու՝ Իսահակի հետ ժառանգակից չպիտի լինի»: Եվ այդ բանը Աբրահամի աչքին շատ ծանր թվաց իր որդու պատճառով: Բայց Աստված ասաց Աբրահամին. «Թող դա քո աչքին ծանր չթվա տղայի և քո աղախնի պատճառով. այն ամենում, ինչ Սառան ասել է քեզ, լսիր նրա ձայնին, որովհետև Իսահակի միջոցով պիտի կոչվի քո սերունդը: Եվ աղախնի որդուց ևս ազգ պիտի ստեղծեմ, որովհետև նա էլ քո սերունդն է»: Եվ Աբրահամը վաղ առավոտյան վեր կացավ, վերցրեց հաց և մի տիկ ջուր, տվեց Հագարին՝ դնելով նրա ուսին, նաև երեխային, և արձակեց նրան. և նա գնաց ու մոլորվում էր Բերսաբեի անապատում: Ծննդոց 21:10–14.

Բերսաբեն ներկայացնում է Աբրահամի ուխտը: Նույն այդ գլխում Աբրահամը նաև ուխտ կապեց Աբիմելեքի հետ:

Եվ եղավ այն ժամանակ, որ Աբիմելեքը և նրա զորքի գլխավոր սպարապետ Փիքոդը խոսեցին Աբրահամի հետ՝ ասելով. «Աստված քեզ հետ է այն ամենում, ինչ որ դու անում ես. այժմ ուրեմն այստեղ Աստծով երդվիր ինձ, որ սուտ չես վարվի ինձ հետ, ոչ իմ որդու հետ, ոչ էլ իմ որդու որդու հետ. այլ այն բարության համեմատ, որ ես արել եմ քեզ, դու էլ պիտի անես ինձ և այն երկրի հանդեպ, ուր բնակվել ես որպես օտարական»: Եվ Աբրահամն ասաց. «Կերդվեմ»:

Եվ Աբրահամը հանդիմանեց Աբիմելեքին ջրհորի համար, որը Աբիմելեքի ծառաները բռնությամբ խլել էին: Եվ Աբիմելեքն ասաց. «Զգիտեմ, թե ով է արել այս բանը. ո՛չ դու ինձ հայտնել էիր, ո՛չ էլ ես էի լսել այդ մասին մինչև այսօր»:

Եվ Աբրահամը վերցրեց ոչխարներ ու եզներ և տվեց Աբիմելեքին, և երկուսով ուխտ կապեցին: Եվ Աբրահամը հոտից յոթ էգ գառնուկներ առանձնացրեց: Եվ Աբիմելեքն ասաց Աբրահամին. «Ի՞նչ են նշանակում այս յոթ էգ գառնուկները, որ դու առանձնացրել ես»:

Եվ նա ասաց. «Այս յոթ էգ գառները դու պիտի ընդունես իմ ձեռքից, որպեսզի դրանք ինձ համար վկայություն լինեն, որ ես եմ փորել այս ջրհորը»: Ուստի նա այդ վայրը կոչեց Բեերսաբեե, որովհետև այնտեղ երկուսն էլ երդվեցին: Այսպես նրանք ուխտ կապեցին Բեերսաբեեում. ապա Աբիմելեքը վեր կացավ, և նրա զորքի գլխավոր հրամանատար Փիքոդը, և նրանք վերադարձան Փղշտացիների երկիրը: Եվ Աբրահամը Բեերսաբեեում մի պուրակ տնկեց և այնտեղ Տիրոջ՝ հավիտենական Աստծու անունը կանչեց:

Եվ Աբրահամը շատ օրեր բնակվեց փղշտացիների երկրում: Ծննդոց 21:22–34:

Բերսաբեն Աստծու ուխտի խորհրդանիշն է Աբրահամի հետ: Աստվածաշնչում կան ուխտի պատմությունների մի շարք վկայություններ, որոնք Բերսաբեն կապում են Աբրահամի ուխտի հետ: «Beer» նշանակում է ջրհոր, իսկ «sheba»՝ յոթ: Sheba-ն նույն եբրայական բառն է, որ թարգմանված է որպես «յոթ անգամ», և որը Ուիլյամ Միլլերը ճիշտ հասկացավ որպես Ղևտական քսանվեցերորդ գլխում տրված երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա մարգարեությունը ներկայացնող արտահայտություն: Դա հենց առաջին «Ժամանակի մարգարեությունն» էր, որ նա բացահայտեց, և դա առաջին հիմնարար ճշմարտությունն էր, որ մի կողմ դրվեց 1863 թվականին: Այն հատվածում, որտեղ «sheba» բառը չորս տարբեր համարներում թարգմանված է որպես «յոթ անգամ», Աստծու պատիժը, որ ներկայացված է «յոթ անգամ»-ով, կոչվում է «իմ ուխտի վեճը»:

Այնժամ Ես էլ ձեզ հակառակ պիտի ընթանամ և ձեր մեղքերի համար ձեզ յոթնապատիկ պիտի պատժեմ: Եվ ձեր վրա սուր պիտի բերեմ, որ պիտի լուծի Իմ ուխտի վեճը. և երբ դուք ձեր քաղաքների մեջ հավաքված լինեք, ձեր մեջ ժանտախտ պիտի ուղարկեմ, և դուք թշնամու ձեռքը պիտի մատնվեք: Ղևտական 26:24, 25.

«Յոթ անգամ» թարգմանված բառը, որը ներկայացնում է Աստծո ուխտի «վեճը» Ղևտական քսանվեցերորդ գլխում, և որը «Beer-sheba» բառում «sheba» է, Դանիելի գրքում ևս երկու անգամ է թարգմանվել՝ մեկ անգամ որպես «երդումը», որ գրված է Մովսեսի օրենքում, և մեկ անգամ որպես «անեծքը»: Թե՛ «երդումը», թե՛ «անեծքը» թարգմանված

են «sheba» բառից, որովհետև այն ոչ միայն նշանակում է «յոթ», այլև ներառում է ուխտի կամ «երդման» գաղափարը, որը, եթե խախտվի, առաջ է բերում «անեծք»:

Այո՛, ամբողջ Բսրայելը հանցագործեց քո օրենքի դեմ՝ շեղվելով, որպեսզի չհնազանդվի քո ձայնին. ուստի անեծքը թափվել է մեզ վրա, և այն երդումը, որ գրված է Աստծու ծառա Մովսեսի օրենքում, որովհետև մենք մեղանչել ենք նրա դեմ: Դանիել 9:11.

«Շեբա» կամ «յոթ» բառը, որ ներկայացնում էր Բերսաբեի ջրհորի մոտ մատուցված յոթ գառները, ներկայացնում է ուխտը: Եվ Աստծո ուխտը, կամ Նրա երդումը, ասում է, որ հնազանդները ապրում են, իսկ անհնազանդները՝ մեռնում:

Բերսաբեն խորհրդանշում է այն ուխտը, որը ներկայացված է Աբրահամի հավատով: Հետևաբար, երբ Ամոս ութի «գեղեցիկ կույսերը», որոնք նաև Մատթեոս քսանհինգի «հիմար կույսերն» են, և նաև Դանիել տասներկուսի «ամբարիշտները», «երդվում են Սամարիայի մեղքով», նրանք հավատարմության երդում են տալիս Հեզաբելի նշանին (պապականությանը), որը պոռնկություն է գործել Աքաաբի (Միավորված ազգերի կազմակերպության) հետ և իշխում է գազանի պատկերի վրա (Միացյալ Նահանգների):

Երբ հենց այդ նույն «գեղեցիկ կույսերը» ասում են՝ «Քո աստվածը, ո՛վ Դան, կենդանի է», նրանք երկրպագում են հորթի ոսկե պատկերին, ինչպես այն ճանաչվել է երկու վկաների կողմից (Ահարոն և Հերոփոլամ): Ոսկե հորթը ներկայացնում է գազանի պատկերը, որը եկեղեցու և պետության միությունն է:

Երբ այդ նույն կույսերը հայտարարում են, թե Բեերսաբեի «ճանապարհը» «կենդանի է», «ճանապարհ» բառը նշանակում է «ուղի»: Սա հենց նույն բառն է, որ գործածվում է Երեմիա 6:16-ում՝ «հին շավիղների» «ուղիները» բնորոշելու համար: Այդ կույսերն ասում են, որ թեև խոնարհվել են գազանի պատկերի առաջ և ընդունել նրա իշխանության նշանը, իրենք դեռ Աբրահամի զավակներ են: Նրանք խուճապահար այս ու այն կողմ են վազում Աստծո Խոսքի մեջ՝ որոնելով «արևելքով» ու «հյուսիսով» և «ծովից ծով» ներկայացված պատգամը, և մինևույն ժամանակ դեռևս պնդում են, թե Յոթներորդ օրվա աղվենտիստներ են, բայց արդեն շատ ուշ է:

Բայց արևելքից և հյուսիսից լուրեր պիտի խոսվեցնեն նրան. ուստի նա պիտի դուրս գա մեծ սրտմտությամբ՝ կործանելու և շատերին բոլորովին ոչնչացնելու համար: Եվ նա պիտի տնկի իր արքայական վրանները ծովերի միջև՝ փառավոր սուրբ լեռան վրա. սակայն նա պիտի հասնի իր վախճանին, և ոչ ոք պիտի օգնի նրան: Դանիել 11:44, 45.

Այդ կույսերը որոնում են նախորդ այս երկու համարների պատգամը: Վերջնական նախազգուշացման պատգամը, որ բացվեց վախճանի ժամանակ՝ 1989 թվականին, երբ, ինչպես նկարագրված է Դանիել տասներկերորդ գլխի քառասուներորդ համարում, նախկին Խորհրդային Միությունը ներկայացնող «երկրները» սրբվեցին պապության և Միացյալ Նահանգների կողմից, ցույց է տալիս պապության վերջնական վերելքն ու անկումը: Այս երկու համարներում արևելքով և հյուսիսով ներկայացված մի պատգամ բորբոքում է հյուսիսի թագավորին (պապին), և սկսվում է վերջին հալածանքը, որն

ավարտվում է քառասունհինգերորդ համարում, երբ պապությունը կանգնեցնում է «վրանները», բառ, որ գալիս է եբրայերեն մի բառից, որի նշանակությունն է «վրան» (վրանը եկեղեցու խորհրդանիշ է), բայց դա նրա «պալատի» «վրանն» է, որն էլ ներկայացնում է պետություն: Այն վայրը, ուր նա դնում է եկեղեցու և պետության միությունը ներկայացնող վրանը, կամ, ինչպես Հովհաննեսն է այն կոչում Հայտնության մեջ, գազանի պատկերը, գտնվում է «ծովերի միջև», հոգնակի թվով: Գեղեցիկ կույսերը որոնում են Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասունչորսերորդ և քառասունհինգերորդ համարներում ներկայացված վերջնական նախազգուշացման պատգամը, և հենց հաջորդ համարում Միքիայելը կանգնում է, ու շնորհքի ժամանակը փակվում է: Եվ այդ ժամանակ Ամոս 8:14-ն ասում է, որ գեղեցիկ կույսերը «կընկնեն և այլևս երբեք վեր չեն կենա»:

Երբ գեղեցիկ կույսերը, հենց այն պահին, երբ խոնարհվում են գազանի պատկերին, հավակնում են լինել Յոթերորդ օրվա աղվենտիստներ, Հովհաննեսը նրանց ներկայացնում է որպես հրեաներ, որոնք ասում են, թե հրեաներ են, բայց չեն: Նրանք հավակնում են լինել Աբրահամի զավակները, սակայն սուտ են խոսում:

Ահա, ես սատանայի ժողովարանից եղողներին՝ նրանց, որ ասում են, թե հրեաներ են, բայց չեն, այլ ստում են, պիտի անեմ, որ զան և երկրպագեն քո ոտքերի առաջ, և ճանաչեն, որ ես քեզ սիրել եմ: Հայտնություն 3:9:

Նրանք ընդունել են պապականության նշանը և այսպիսով ընդունել են նրա բնավորությունը: Նրանք հայտարարում են, թե հրեաներ են, կամ հայտարարում են, թե շաբաթապահ աղվենտիստներ են, սակայն այնուհետև ունեն պապի բնավորությունը, որը, այլ բաների թվում, նստում է «Աստծո տաճարում»: Նրանք հայտարարում են, թե աղվենտիստներ են, կամ հայտարարում են, թե աղվենտիստական տաճարում են, սակայն նրանք առավել աղվենտիստ չեն, քան պապը՝ քրիստոնյա:

«Տերոջ խօսքը» որոնելով «այս ու այն կողմ» վազողները Դանիելի գրքում նշված «իմաստունները» չեն, այլ նրանք բնորոշվում են իբրև «կույսեր»: Ակնհայտ է, որ համարներում մոլորվող, սովահար և ծարավամեռ եղողները չեն «հասկանում» «Տերոջ խօսքերը», որովհետև հենց այդ բանն են որոնում այդ համարներում: Տերոջ խօսքը, որ հայտնվում է փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ, Յիսուս Քրիստոսի Հայտնությունն է, և հիմար, ամբարիշտ կամ «գեղեցիկ կույսերը» նրանք են, ովքեր չհասկացան գիտության աճը Դանիելի գրքից: Նրանք չունենին անհրաժեշտ իւղը, որպեսզի, ինչպես Մատթեոսն է ուսուցանում, շարունակեին մինչև հարսանիք:

Այդ «սովը» շնորհքի դռան փակվելն է: Ամոսի «կույսերը», որոնք այդ համարներում հաց (Աստծո Խոսքը) և ջուր (Սուրբ Հոգին) են որոնում, Դանիելի «ամբարիշտներն» են, որոնք չեն «հասկանում»: Նրանք Մատթեոսի անմիտ կույսերն են, որոնք Սուրբ Հոգին են որոնում, և այսպես՝ երեք վկաների վրա, նույնացվում են նրանք, ովքեր գիտակցում են, որ ամուսնության համար պատրաստվելու իրենց հնարավորությունն անցել է, և իրենք հագուստ չունեն հարսանիք գնալու համար, որովհետև հրաժարվեցին «լսել» այն հատուկ պատգամը, որն այժմ արձակվում է կնիքի տակից: Այն ժամանակից, երբ

հատուկ պատգամը բացվում է, մինչև շնորհքի դռան փակվելը, փրկության վերջին կանչի ժամանակն է: Այդ ժամանակին անպատրաստ հասնելը նշանակում է պատրաստվել լսելու այս խոսքերը. «Չափազանց ուշ է»:

«Կա մի աշխարհ, որ ընկած է ամբարշտության մեջ, խաբեության և մոլորության մեջ, մահվան իսկ ստվերի տակ,— քնած, քնած: Ովքե՞ր են հոգու տաճնապ զգում՝ նրանց արթնացնելու համար: Ի՞նչ ձայն կարող է հասնել նրանց: Իմ միտքը տարվեց դեպի ապագան, երբ ազդանշանը կտրվի. «Ահա Փեսան գալիս է. ելե՛ք նրան ընդառաջ»: Բայց ոմանք կհապաղեն իրենց ճրագները լցնելու համար յուր ձեռք բերելու մեջ, և չափազանց ուշ պիտի հայտնաբերեն, որ բնավորությունը, որ ներկայացված է յուրով, փոխանցելի չէ»: Review and Herald, February 11, 1896.

Տասը կույսերի առակով ներկայացված մարգարեական գիծը յուրն օգտագործում է որպես բնավորության խորհրդանիշ, սակայն «ոսկե յուղը» և «սուրբ յուղը» նաև ներկայացնում են «Աստծո Հոգու» պատգամները:

«Ամբողջ երկրի Տիրոջ մոտ կանգնած օծյալները» ունեն այն դիրքը, որ մի ժամանակ Սատանային էր տրված՝ որպես հովանի քերովբե: Իր գահը շրջապատող սուրբ էակների միջոցով Տերը մշտական հաղորդակցություն է պահպանում երկրի բնակիչների հետ: Ոսկե յուղը ներկայացնում է այն շնորհը, որով Աստված պահում է հավատացյալների ճրագների պաշարը, որպեսզի դրանք չթրթռան և չհանգչեն: Եթե այս սուրբ յուղը երկնքից չթափվեր Աստծո Հոգու պատգամների միջոցով, ապա չարի գործակալությունները ամբողջապես կիշխեին մարդկանց վրա:

«Աստված անարգվում է, երբ մենք չենք ընդունում այն հաղորդումները, որ Նա մեզ է ուղարկում: Այսպիսով մենք մերժում ենք այն ոսկե յուղը, որ Նա կթափեր մեր հոգիների մեջ՝ փոխանցվելու խավարի մեջ եղողներին: Երբ հնչի կանչը՝ «Ահա՛, փեսան գալիս է. ելե՛ք նրան ընդառաջ», նրանք, ովքեր չեն ընդունել սուրբ յուղը, ովքեր իրենց սրտերում չեն փայփայել Քրիստոսի շնորհը, անմիտ կույսերի նման պիտի գտնեն, որ պատրաստ չեն իրենց Տիրոջը դիմավորելու: Նրանք իրենց մեջ չունեն յուղը ձեռք բերելու գործունեությունը, և նրանց կյանքը կործանված է: Բայց եթե խնդրվի Աստծո Սուրբ Հոգին, եթե մենք աղերսենք, ինչպես Մովսեսն արեց՝ «Յո՛ւյց տուր ինձ Քո փառքը», Աստծո սերը պիտի թափվի մեր սրտերի մեջ: Ոսկե խողովակներով ոսկե յուղը պիտի փոխանցվի մեզ: «Ո՛չ գործությամբ, ո՛չ կարողությամբ, այլ Իմ Հոգով, ասում է Չորաց Տերը»: Արդարության Արեգակի պայծառ շողերը ընդունելով՝ Աստծո զավակները փայլում են որպես լույսեր աշխարհում»: Review and Herald, July 20, 1897.

Ամոսի մարգարեության մեջ «այս ու այն կողմ վազողները» հավելում են այն վկայությանը, որով նույնացվում է Յոթերորդ օրվա ադվենտիստների այն դասը, որ մերժում է իր պատասխանատվությունը՝ «հասկանալու» Հայտնության գրքից եկող այն հատուկ պատգամը, որ բացվում է, երբ «ժամանակը մոտ է»:

«Այժմ մենք ապրում ենք ամենավտանգավոր ժամանակում, և մեզնից ոչ մեկը չպետք է հապաղի՝ Քրիստոսի գալստյան համար պատրաստություն որոնելու մեջ: Թող ոչ ոք չհետևի հիմար կույսերի օրինակին և չմտածի, թե անվտանգ կլինի

սպասել, մինչև ճգնաժամը գա, այնուհետև ձեռք բերել այնպիսի բնավորության պատրաստություն, որ կարողանա կանգնել այդ ժամանակում: Քրիստոսի արդարությունը որոնելու համար չափազանց ուշ կլինի, երբ հյուրերը կանչվեն ներս և քննվեն: Այժմ է ժամանակը հազնելու Քրիստոսի արդարությունը,—հարսանեկան այն հանդերձը, որը ձեզ կհամապատասխանեցնի մտնելու Գառան ամուսնական ընթրիքը: Առակում հիմար կույսերը ներկայացված են որպես յուղ խնդրողներ, որոնք, սակայն, իրենց խնդրանքով այն չեն ստանում: Սա խորհրդանշում է նրանց, ովքեր իրենց չեն պատրաստել՝ զարգացնելով այնպիսի բնավորություն, որը կդիմանա ճգնաժամի ժամանակ: Ասես նրանք իրենց մերձավորներին գնային և ասեին. Տվե՛ք ինձ ձեր բնավորությունը, այլապես ես կկորչեմ: Իմաստունները չէին կարող իրենց յուղը փոխանցել հիմար կույսերի մարդ ճրագներին: Բնավորությունը փոխանցելի չէ: Այն ո՛չ գնվում է, ո՛չ վաճառվում. այն ձեռք է բերվում: Տերը յուրաքանչյուր անհատի տվել է արդար բնավորություն ձեռք բերելու հնարավորություն՝ փորձաշրջանի ժամերի ընթացքում. բայց Նա ճանապարհ չի նախատեսել, որով մի մարդկային գործակալ կարողանա մյուսին փոխանցել այն բնավորությունը, որ ինքը զարգացրել է՝ անցնելով ծանր փորձառությունների միջով, մեծ Ուսուցչից դասեր սովորելով, որպեսզի կարողանա համբերություն դրսևորել փորձության տակ և հավատ գործադրել, որպեսզի կարողանա անհնարինության լեռներ շարժել: Անհնար է փոխանցել սիրո բուրմունքը,—մյուսին տալ հեզություն, նրբազգացություն և հաստատակամություն: Անհնար է, որ մի մարդկային սիրտ մեկ ուրիշի մեջ թափի Աստծո և մարդկության հանդեպ սերը»:

«Բայց օրը գալիս է, և այն շատ մոտ է մեզ, երբ բնավորության յուրաքանչյուր կողմը պիտի հայտնվի առանձնահատուկ փորձության միջոցով: Նրանք, ովքեր հավատարիմ կմնան սկզբունքին, ովքեր մինչև վերջ հավատք կգործադրեն, կլինեն նրանք, ովքեր իրենց փորձաշրջանի նախորդ ժամերին փորձության և նեղության մեջ ապացուցել են իրենց հավատարմությունը և իրենց բնավորությունները ձևավորել են Քրիստոսի նմանությամբ: Դա կլինեն նրանք, ովքեր մշակել են սերտ ծանոթություն Քրիստոսի հետ, ովքեր, Նրա իմաստությամբ և շնորհով, աստվածային բնության մասնակիցներ են: Բայց ոչ մի մարդ չի կարող ուրիշին տալ սրտի նվիրում և մտքի ազնիվ հատկություններ ու նրա պակասությունները լրացնել բարոյական գործությամբ: Մենք կարող ենք յուրաքանչյուրս շատ բան անել միմյանց համար՝ մարդկանց տալով Քրիստոսանման օրինակ և այդպիսով ներգործելով նրանց վրա, որ գնան դեպի Քրիստոս՝ այն արդարության համար, առանց որի նրանք չեն կարող կանգնել դատաստանի մեջ: Մարդիկ պետք է աղոթքով խորհեն բնավորության կերտման այս կարևոր հարցի մասին և իրենց բնավորությունները ձևավորեն աստվածային օրինակով»: The Youth's Instructor, January 16, 1896.